

Sygn. akt II BP 15/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 lutego 2012 r.,
na skutek skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 17 lutego 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy oddalił apelację pozwanego „S.” spółki z o.o. od wyroku Sądu Rejonowego– Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 października 2010 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powoda K. K. kwotę 9.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W dniu 19 sierpnia 2011 r. pełnomocnik pozwanej spółki wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 lutego 2011 r. Zaskarżając wyrok w całości, w podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że w ustalonych w sprawie okolicznościach nie miał on zastosowania; art. 94 pkt 10 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że powód nie był związany zasadami

współzycia społecznego obowiązującymi u pozwanej, a w konsekwencji na zarzucie naruszenia podstawowych zasad konstytucyjnych wynikających z art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu podstaw skargi pełnomocnik pozwanej podniósł, że obowiązkiem pracownika wynikającym z art. 100 § 2 pkt 4 k.p. jest ochrona mienia pracodawcy. Powód, mimo znanego mu zakazu wynoszenia narzędzi pracy ze sklepu, wyniósł 13 sztuk katalogów handlowych, zatajając ten fakt przed przełożonym. Według skarżącej, powód swoim nagannym zachowaniem w sposób rażący naruszył prawo i zasady współzycia społecznego obowiązujące w zakładzie pracy pozwanego, a w konsekwencji jego działania można przypisać charakter umyślnego działania na szkodę pracodawcy. W ocenie skarżącej powyższe uzasadniało rozwiązanie umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym z winy pracownika. Odmienna ocena okoliczności sprawy dokonana przez sądy powszechne i niekorzystne wyroki oraz wyegzekwowanie przez powoda odszkodowania w praktyce pozbawiają pozwaną efektywnych środków prawnych mających na celu utrzymanie porządku prawnego w zakładzie pracy pozwanej. Zdaniem skarżącej, zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem konstytucyjnej zasady równości wszystkich wobec prawa i zasady ochrony prawa własności pracodawcy.

Skarżąca wskazała, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia pozwanej została wyrządzona szkoda majątkowa. Powód wyegzekwował bowiem zasądzone wyrokiem odszkodowanie wraz z kosztami postępowania w drodze egzekucji sądowej. Wzruszenie prawomocnego wyroku za pomocą skargi kasacyjnej nie było zaś możliwe z uwagi na wartość przedmiot zaskarżenia, która jest niższa niż 10.000 zł, co czyniło z mocy art. 398² § 1 k.p.c. skargę taką niedopuszczalną.

Pozwana podniosła też, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest sprzeczny z prawem, a z uwagi na poniesienie przez skarżącą szkody majątkowej w związku z wydaniem tego orzeczenia konieczne jest sądowe stwierdzenie tej niezgodności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 - 6 k.p.c., powinna zawierać między innymi przytoczenie jej podstaw wraz z uzasadnieniem (pkt 2) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3). Wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 424⁴ k.p.c., natomiast wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, jest konieczne, bowiem istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności z prawem. Przepisy powołane w podstawach skargi niekiedy będą jednocześnie przepisami, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, nie zawsze jednak zależność taka będzie występować. W związku z tym wypełnieniem obowiązków określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c., (*nota bene* nałożonych na osoby uprawnione do sporządzenia skargi, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie), jest wyodrębnienie tych elementów konstrukcyjnych, którego to warunku nie spełnia skarga w rozpoznawanej sprawie. Nie wymienia bowiem przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, ograniczając się do wskazania podstaw skargi. Nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. określenie, że wyrok jest niezgodny z prawem, bez wskazania konkretnych przepisów, których ten zarzut dotyczy.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).